

forudsætning kan eksempelvis være, at flere kommuner anmodes om at udarbejde et projekt for naturgas- eller kraftvarmforsyning af kommunerne. Det er hensigten, at en sådan fremgangsmåde kun anvendes i begrænset omfang. Endvidere foreslås det i § 4, at der gives ministeren beføjelse til direkte at godkende et projekt. Denne godkendelsesadgang tager sigte på særligt afgørende projekter og forudsættes kun anvendt i sjældne undtagelsestilfælde.

Det vil fortsat være en væsentlig opgave for Energistyrelsen at formidle information samt yde vejledning til kommunerne, f.eks. i regionale samordningsgrupper, ligesom styrelsen i større sager kan yde kommunerne konkret rådgivning i overordnede planlægningsproblemer.

6. Lovforslaget indeholder endvidere en nyregulering af mindre kraftvarmeanlæg.

Den foreslåede ændring af § 2, stk. 1, medfører, at sådanne anlæg op til en grænse på 25 MW-eftekt vil være omfattet af lovens definition af kollektive varmforsyningsanlæg med den konsekvens, at lovens forskellige bestemmelser om kollektive anlæg finder anvendelse på decentrale kraftvarmeanlæg i samme omfang som overfor andre kollektive varmforsyningsanlæg.

Forslaget skal ses i sammenhæng med målsætningen om at sikre decentrale kraftvarmeanlæg en større udbredelse på de lokale varmemarkeder jf. el-aftalen fra 1986 mellem den daværende regering og Socialdemokratiet.

Med den forventede udbredelse af decentrale kraftvarmeanlæg og med den betydning, som de lokale fjernvarmemarkeder har for mulighederne for at sikre en øget decentral samproduktion af varme og el, er det ønskeligt, at loven udtrykkeligt gør op med disse anlægs placering i varmforsyningsplanlægningen.

De tekniske spørgsmål vedrørende anlæggenes nærmere udformning vil som hidtil blive behandlet efter elforsyningsloven, og kommunerne vil således ikke skulle opbygge nogen særlig ekspertise på dette område.

7. I lovforslaget foreslås endelig den gældende § 34 ændret således, at energiministeren gives bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommunale afgørelser kun skal kunne påklages vedrørende retlige spørgsmål. Endvidere foreslås den gældende § 36 ændret således, at energiministeren kan bestemme, at visse afgørelser kun kan påklages til én administrativ instans (Energistyrelsen), uden videre klagemulighed til energiministeren. Disse ændringer vil give grundlag for en administrativ rationalisering med sigte på

at opnå hurtigere endelige afgørelser i klagesager, hvilket generelt er i de implicerede parter interesse. De foreslåede ændringer bygger på Lotz III-udvalgets betænkning vedrørende forenkling af klagebehandlingen.

IV. Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget indebærer, at der samlet set kan ske ressourcemæssige besparelser hos de involverede myndighedsinstanser i forhold til den nuværende lovgivning og den hidtil forudsatte ressourceanvendelse.

I Energiministeriet og Energistyrelsen er der siden 1984 sket en gradvis reduktion af ressourceanvendelsen til området for varmforsyningsplanlægning, sidst omkring årsskiftet 1988-89, bl.a. som led i regeringens afbureaukratiseringsplan. Ressourceanvendelsen til behandlingen af sager vedrørende regional og kommunal varmforsyningsplanlægning m.v. udgør i dag under halvdelen af 1984-niveauet.

For amtskommunerne indebærer lovforslaget, at amtsrådenes opgaver efter den gældende lov ophører, således at amtskommunernes ressourceindsats falder væk. Den heraf følgende besparelse skønnes at ville udgøre 10 mio. kr. i 1990 og herefter 20 mio. kr. årligt.

Der vil ikke være udgifter i forbindelse med information vedrørende lovforslaget.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Fremhævelsen af miljøhensyn i selve lovens formålsbestemmelse på linie med olieafhængigheden sker i konsekvens af den stadig klarere og mere afgørende sammenhæng, som viser sig at bestå mellem energi og miljø.

Miljøvaretagelsen indgår allerede i dag, bl.a. med henvisning til samfundsøkonomiske hensyn, med en betydelig vægt ved tilrettelæggelsen af energiforsyningen og forbruget. Imidlertid har de med forureningen forbundne risici i det seneste årti antaget en så omfattende og alvorlig dimension, at det forekommer naturligt, at varetagelsen af miljøhensyn nu direkte fremgår af selve lovens formålsbestemmelse.

Bestemmelsens nye formulering afspejler således den ændrede balance i en energipolitisk prioritering, som skal sikre en markant reduktion af energisystemets skadelige miljøpåvirkninger som et resultat af en langsigtet energipolitik.

En forudsætning for realisering af de ønskede miljømæssige mål vil være en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af den samfundsøkonomiske ressourceindsats.